

Krajský soud v Ostravě

Havlíčkovo nábř. č. 34
728 81 Ostrava

Ke sp. zn.: **32 ICm 1058/2017-26**
KSOS 25 INS 10525/2016

V Brně dne 24. 5. 2017

Žalobce: Povodí Odry, státní podnik

se sídlem Ostrava, Moravská Ostrava a Přívoz, Varenská 3101/49, PSČ 70200
IČO: 708 90 021

*právně zast. JUDr. Janem Streličkou, advokátem, společníkem ve společnosti
Strelička & Partners, advokátní kancelář, s.r.o., IČO: 293 16 006, se sídlem
Veselá 163/12, 602 00 Brno, zapsaným v seznamu ČAK pod ev. č. 13446,
ID datové schránky: pavws5s*

JUDr. Jan Strelička, advokát
strelicka@strelicka.cz

Žalovaný: Ing. Lee Louda, insolvenční správce

se sídlem Praha 1, Vodičkova 41, PSČ 110 00
IČO: 693 26 681

jakožto insolvenční správce dlužníka:

OKD, a.s.

se sídlem Karviná, Doly, Stonavská 2179, PSČ 735 06
IČO: 268 63 154

společnost zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Krajským soudem
v Ostravě, oddíl B, vložka 2900

o vyloučení majetku z majetkové podstaty dlužníka

**Doložení fotodokumentace dle usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 4. 2017,
č. j. 32 ICm 1058/2017-26, a replika žalobce k vyjádření žalovaného**

Přílohy:

- *Fotodokumentace stavby malé vodní elektrárny z roku 2002 „VD Těrlicko – Malá vodní elektrárna“ a stavby malé vodní elektrárny z roku 2015 „VD Těrlicko MVE – Čerpací stanice“*

Dne 24. 4. 2017 bylo žalobci doručeno usnesení nadepsaného soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 32 ICM 1058/2017-26, jímž byl žalobce vyzván, aby ve lhůtě 30 dnů od doručení usnesení předložil soudu fotodokumentaci stavby malé vodní elektrárny z roku 2002 „VD Těrlicko – Malá vodní elektrárna“ („TG1“, zapsána do soupisu majetkové podstaty dlužníka pod č. 2.1.49567) a stavby malé vodní elektrárny z roku 2015 „VD Těrlicko MVE – Čerpací stanice“ („TG2“, zapsána do soupisu majetkové podstaty dlužníka pod č. 2.1.49568).

Žalobce si tímto dovoluje soudu ve stanovené lhůtě předložit požadovanou fotodokumentaci malých vodních elektráren TG1 a TG2, a to v podobě samostatného dokumentu obsahujícího fotografie opatřené technickými popisky.

Předložená fotodokumentace je rozdělena do čtyř samostatných celků, z nichž je zřejmý (i) celkový pohled na objekt Čerpací stanice a okolních pozemků, (ii) rozložení Čerpací stanice a (iii) povaha a umístění části zařízení malých vodních elektráren TG1 a TG2 nacházející se v budově Čerpací stanice. Součástí předložené fotodokumentace je rovněž stručný slovní popis jednotlivých snímků.

Žalobce si zároveň níže dovoluje soudu předložit svoji repliku k vyjádření žalovaného k podané žalobě ze dne 3. 4. 2017, které bylo uveřejněno v insolvenčním rejstříku dne 5. 4. 2017.

I. **Ad „Součást věci“**

Žalovaný se ve svém vyjádření ze dne 3. 4. 2017 neztotožňuje se závěry žalobce o vlastnickém právu České republiky k malým vodním elektrárnám TG1 a TG2.

Žalovaný se ve svém vyjádření dovolává závěrů jednotlivých rozhodnutí Nejvyššího soudu, z nichž paušálně dovozuje, že „malá vodní elektrárna“ je vždy součástí nemovité věci „na/v níž tato elektrárna leží“.

Tato tvrzení žalovaného však v podmínkách nyní řešeného případu nemohou obstát, neboť závěry přijaté Nejvyšším soudem, na které se odkazuje žalovaný, se týkají naprosto odlišných skutkových okolností.

Pokud jde konkrétně o rozsudek Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 25 Cdo 770/98, ze dne 29. 7. 1999, citovaný žalovaným, pak tento se týká posouzení kritérií (i) vzájemné sounáležitosti věcí a (ii) míry jejich oddělitelnosti ve vztahu ke „strojnímu zařízení malé vodní elektrárny“ na jedné straně a k „budově elektrárny“, jakožto budově účelově určené výhradně (!) k výrobě elektřiny a provozování strojního zařízení, na straně druhé.

V nyní řešeném případě je však situace zcela odlišná. Je nutno zohlednit skutečnost, že část zařízení malých vodních elektráren TG1 a TG2 nacházejících se v Čerpací stanici nevykazuje vzájemnou sounáležitost. Jak žalobce podrobně uvedl již v podané žalobě, zřízení malých vodních elektráren TG1 a TG2 a jejich provozování podléhá zcela samostatnému právnímu a faktickému režimu, nezávislému na zřízení, provozu a údržbě Čerpací stanice. Samotná Čerpací stanice byla vybudována a dodnes je provozována výhradně za účelem odběru vody z Vodní nádrže Těrlicko pro průmyslové účely, nikoliv pro výrobu elektřiny. Účel a charakter Čerpací stanice je dán procesem čerpání vody čerpadly

a potrubím umístěným v budově, které přivádějí vodu odebíranou ze spodních výpustí Vodní nádrže Těrlicko k čerpadlům instalovaným v prostorách budovy Čerpací stanice.

Již z tohoto důvodu nelze bez dalšího vztahovat závěry přijaté Nejvyšším soudem v jeho rozsudku ve věci sp. zn. 25 Cdo 770/98, ze dne 29. 7. 1999, na nyní řešený případ. Budova Čerpací stanice nepředstavuje „*objekt elektrárny*“ ve smyslu citovaného rozsudku. Demontáží části strojního zařízení malých vodních elektráren TG1 a TG2, která se zde nachází, objekt Čerpací stanice nemůže ztratit možnost být využíván ke svému výhradnímu účelu.

Nadto je nutné zdůraznit, že citované rozhodnutí po svém vydání nebylo na zasedání Občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu přijato k publikaci ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek. V daném případě totiž na straně Nejvyššího soudu převážily právě obavy z toho, aby závěr o charakteru strojního zařízení malé vodní elektrárny coby součásti věci hlavní, jak v tomto konkrétním případě vyplynul ze skutkových okolností, nebyl vztažen soudní praxí automaticky na všechna obdobná provozní zařízení.¹

Žalobce proto shodně se svojí argumentací uvedenou v podané žalobě akceptuje obecná zákonná kritéria „*samostatnosti věci*“, jak tyto v obecné rovině vykládá Nejvyšší soud. V tomto smyslu nelze souhlasit s námitkou žalovaného, podle které žalobce „*dospěl k opačným závěrům než NS*“. Žalobci je rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, citovaná žalovaným, známa a tuto i sám zmiňuje v podané žalobě. Žalobce však odmítá zcela nepřipustnou paušalizaci obecně formulovaných právních závěrů Nejvyššího soudu na nyní řešený případ, a to z důvodu značné odlišnosti jeho skutkových okolností.

To stejné platí i ve vztahu k rozsudku Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 20 Cdo 2736/2016, ze dne 1. 6. 2016, kterého se dovolává žalovaný. Předně je nutno zdůraznit, že Nejvyšší soud v tomto rozsudku vůbec neřešil otázku vztahu „*strojního zařízení malé vodní elektrárny*“ a „*budovy elektrárny*“ z hlediska jejich právní (ne)samostatnosti. Nejvyšší soud zde posuzoval vztah „*zařízení pěstitelské pálenice*“ a samotné budovy „*pěstitelské pálenice*“.

Část rozsudku citovaná žalovaným pak je opět pouze zprostředkovanou citací rozsudku Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 25 Cdo 770/98, ze dne 29. 7. 1999. Také v případě tohoto rozsudku pak jde „*pouze*“ o situaci, kdy je předmětem posouzení naplnění kritérií (i) vzájemné sounáležitosti a (ii) míry oddělitelnosti ve vztahu k „*zařízení pěstitelské pálenice*“ na jedné straně a „*budovy pěstitelské pálenice*“, jakožto budovy účelově určeně výhradně k výrobě lihovin, na straně druhé. Je však zřejmé, že také toto je zcela odlišná situace. V nyní řešeném případě jde o zařízení malých vodních elektráren TG1 a TG2, z nichž pouze část se nachází v malé části budovy Čerpací stanice. Čerpací stanice jako celek slouží výhradně účelu čerpání vody pro průmyslové účely, nikoliv pro výrobu elektřiny.

V tomto smyslu je nekorektní, pokud se žalovaný dovolává rozhodnutí Nejvyššího soudu, v němž se řeší otázka vzájemné sounáležitosti a míry oddělitelnosti zařízení *pěstitelské pálenice* a *budovy pěstitelské pálenice*, když ve svém vyjádření zároveň odmítá závěry přijaté Nejvyšším soudem v jeho rozsudku ve věci sp. zn. 33 Odo 351/2002, ze dne 30. 7. 2003, na který poukazoval žalobce ve své žalobě. Skutkové okolnost posuzované v tomto rozsudku totiž mají naopak velmi blízko k nyní řešenému případu.

Nejvyšší soud totiž v tomto rozsudku posuzoval vzájemnou sounáležitost a míru oddělitelnosti budovy prodejny potravin a váhy pevně zabudované do podlahy prodejny potravin. Z okolností

¹ Viz poznámku JUDr. Petra Vojtky v závěru rozsudku Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 25 Cdo 770/98, ze dne 29. 7. 1999, uveřejněného v ASPI verze 2016, ISSN 2336-517X.

tohoto případu lze dovozovat jednoznačnou paralelu s nyní řešeným vztahem části zařízení malých vodních elektráren TG1 a TG2 a budovy Čerpací stanice. Také v případě „*prodejny potravin*“, shodně jako v případě Čerpací stanice, je nutné dovodit, že tato slouží jinému účelu, než (jen) provozování „*váhy*“, která je do ní zabudována. Proto „*prodejna potravin*“, stejně jako Čerpací stanice, může být být plnohodnotně užívána, aniž by došlo k omezení její funkce.

Ve skutkových okolnostech případu řešeného Nejvyšším soudem v tomto rozsudku je tak zjevná paralela, kterou je nutné zohlednit i v rámci právního posouzení nyní řešeného případu malých vodních elektráren TG1 a TG2. Pokud přitom Nejvyšší soud dospěl k závěru, že „*váha*“ není součástí „*prodejny potravin*“, pak stejný právní závěr je příslušný i na nyní řešený případ malých vodních elektráren TG1 a TG2 ve vztahu k budově Čerpací stanice.

V tomto smyslu tak není zřejmé, z jakého důvodu se žalovaný domnívá, že skutková podstata posledně citovaného rozsudku Nejvyššího soudu „*má k zde projednávané věci značně daleko*“. Žalovaný nepředložil žádný relevantní argument, proč by závěry Nejvyššího soudu uvedené v tomto jeho rozhodnutí neměly být aplikovány i v této věci.

V žádném případě pak nemůže obstát ani tvrzení žalovaného, že „*odinstalováním zařízení ztrácí nemovitost možnost být užívána k původnímu účelu*“. Tuto svoji poznámku žalovaný nijak blíže nespecifikuje. Není tak zřejmé, z jakého důvodu nepovažuje žalovaný část žalobních tvrzení poukazující na absenci vzájemné sounáležitosti malých vodních elektráren TG1 a TG2 a Čerpací stanice za správnou.

Je přitom naprosto jasné, že v souvislosti s malými vodními elektrárnami TG1 a TG2 nebylo nikdy ze strany žalobce, ani ze strany Dlužníka uvažováno o tom, že by se tyto snad kdy mohly stát součástí Čerpací stanice. Naopak, celá záležitost přípravy, projektování a realizace investiční akce žalobce ve smyslu zřízení malých vodních elektráren TG1 a TG2 svědčí o tom, že i sám Dlužník respektoval od počátku věcnou, vlastnickou a ekonomickou nezávislost malých vodních elektráren TG1 a TG2 ve vlastnictví žalobce na Čerpací stanici ve vlastnictví žalovaného.

O to více je zjevné, že celá procesní aktivita žalovaného vychází z neznalosti rozhodných skutkových okolností, přičemž je toliko projevem mechanického a alibistického konání žalovaného.

Žalobce proto s odkazem na svá žalobní tvrzení znovu uvádí, že strojová část zařízení malých vodních elektráren TG1 a TG2 je napojena na potrubí spodních výpustí vodní nádrže Těrlicko, které prochází suterénem stavby Čerpací stanice. Spodní výpustě vodní nádrže Těrlicko jsou v majetku České republiky. Není proto pravdou, že by Čerpací stanice při oddělení příslušné části strojního zařízení malých vodních elektráren TG1 a TG2 ztrácela „*možnost být využívána k původnímu účelu*“, kterým bylo vždy přečerpávání vody pro průmyslové využití. Funkční závislost malých vodních elektráren TG1 a TG2 s Čerpací stanicí není v žádném případě dána.

Značně zjednodušující a nepřipustné je pak tvrzení žalovaného, podle kterého „*je mezi stranami nesporné, že průmyslový objekt Čerpací stanice je uzpůsoben k tomu, aby v něm byla pomocí odpovídajícího zařízení vyráběna elektřina*“. Příslušná část strojního zařízení malých vodních elektráren TG1 a TG2 byla do prostor Čerpací stanice umístěna způsobem, který nikterak neovlivnil urbanistický a architektonický ráz Čerpací stanice.

V tomto smyslu má část strojního zařízení, která se nachází v Čerpací stanici, fakticky podobnou povahu právě jako „*váha*“ připevněná k betonové podlaze prodejny potravin, u níž Nejvyšší soud ve zmiňovaném rozsudku ve věci sp. zn. 33 Odo 351/2002 vyloučil naplnění kritérií „*součástí věci*“. –

U takového zařízení logicky musí dojít k určité míře „*uzpůsobení*“ prostor, v nich má být umístěno. To však ničeho nevypovídá o možnosti oddělitelnosti takového zařízení a prostor, v nichž je umístěno, ani o jejich vzájemné funkční souvislosti či snad riziku jejich znehodnocení po jejich oddělení. Je zcela zřejmé – a žalovaný nepřekládá tvrzení, jímž by zpochybňoval, že provoz Čerpací stanice zůstal po umístění části strojního zařízení malých vodních elektráren TG1 a TG2 zachován ve své původní podobě. Z tohoto důvodu pak argument žalovaného, jímž poukazuje na „*uzpůsobení Čerpací stanice*“ malým vodním elektrárnám, nemůže obstát.

Tvrzení žalovaného uvedená v článku II. jeho vyjádření k podané žalobě tak nelze akceptovat, neboť tato vycházejí z jeho nesprávného právního posouzení skutkových okolností nyní řešeného případu. Žalobce proto trvá na tom, že nejsou splněny podmínky pro zahrnutí malých vodních elektráren TG1 a TG2 do soupisu majetkové podstaty dlužníka, neboť toto vylučuje vlastnické právo České republiky k tomuto majetku.

III.

Neurčitost soupisu majetkové podstaty

Žalovaný ve svém vyjádření trvá na tom, že námitka žalobce poukazující na neurčitost soupisu majetkové podstaty je „*irrelevantní*“. Žalovaný přitom uvádí, že insolvenční správce „*sepsal MVE jako součást budov*“, proto podle žalovaného „*postačí, že je v soupisu majetkové podstaty odkazováno na tyto nemovitosti, neboť nebylo třeba, aby byl definován 'každý drátek', což není ani technický možný*“.

Zde je nutné zdůraznit, že insolvenční správce do majetkové podstaty zahrnul „*stavbu malé vodní elektrárny z roku 2002...*“, resp. „*stavbu malé vodní elektrárny z roku 2015...*“. Následný demonstrativní výčet „*příslušenství*“, uvedený insolvenčním správcem, pak vůbec nezohledňuje, že v budově Čerpací stanice se nachází pouze část strojního zařízení malých vodních elektráren TG1 a TG2. Další nezbytná část zařízení malých vodních elektráren se nachází mimo Čerpací stanici, a to na pozemcích a v budovách ve vlastnictví České republiky, které byly vystavěny výhradně za účelem provozování malých vodních elektráren. Část zařízení malých vodních elektráren, nacházející se mimo Čerpací stanici, pak insolvenční správce bezpochyby nemůže do soupisu majetkové podstaty zařadit. Jím uvedený demonstrativní a zcela neurčitý výčet „*příslušenství*“ malých vodních elektráren však svědčí o opaku, a proto nemůže obstát.

Jakkoliv se tedy žalovanému může jevit jako nepotřebné definovat „*každý drátek*“, z hlediska určitosti jím formulovaného soupisu majetkové podstaty dlužníka zjevně nezbyvá nic jiného, než udržet mnohem vyšší míru určitosti, neboť jinak není možné dovodit, co vlastně má být součástí majetkové podstaty. Takový postup přitom z technického hlediska jistě je možný. V tomto smyslu žalobce pro úplnost odkazuje na jiné části soupisu majetkové podstaty dlužníka, v nichž insolvenční správce naopak dopodrobna specifikuje jednotlivé „*položky*“, ačkoliv tyto by (soudě dle svého aktuálního postojů) mohl rovněž označit odkazem na budovu, v níž se nachází (např. „*všechna výpočetní technika*“, „*všechny zásoby materiálu*“ apod.). Takový postup je však zjevně i pro samotného insolvenčního správce neprůchozí.

Nelze souhlasit ani s tvrzením žalovaného, podle kterého žalobce „*žalobu předkládá nevykonatelným způsobem*“. K tomuto žalobce může uvést pouze tolik, že žalobu (žalobní návrh) formuloval způsobem plně vycházejícím ze způsobu, jakým insolvenční správce zahrnul malé vodní elektrárny TG1 a TG2 do majetkové podstaty dlužníka. Při míře neurčitosti způsobu zahrnutí malých vodních elektráren do majetkové podstaty dlužníka žalobce ani jinou možnost neměl, aby se domohl svých práv.

Proto je zároveň až absurdní, pokud sám žalovaný žalobní návrh považuje za nevykonatelný, resp. namítá použití „*naprosto obecných pojmů*“ ze strany žalobce. Žalobní návrh plně odráží způsob zahrnutí malých vodních elektráren do majetkové podstaty dlužníka. Jestliže tedy žalovaný považuje žalobu za „*nevykonatelnou*“ z důvodu její „*obecnosti*“, pak ze stejného důvodu nemůže obstát ani zahrnutí malých vodních elektráren do soupisu majetkové podstaty dlužníka. Z tohoto důvodu žalobce odmítá i domněnku žalovaného, že „*sám žalobce označuje MVE jako součást stavby...*“. Z uvedeného je zřejmé, že takto ji označuje pouze žalovaný (resp. insolvenční správce). Žalobce pouze slovy použitými v soupisu majetkové podstaty dlužníka uplatňuje svá práva ve vylučovací žalobě.

Žalobce proto nadále trvá na tom, že míra obecnosti, resp. neurčitosti, vymezení položek č. 2.1.49567 a č. 2.1.49568 v soupisu majetkové podstaty dlužníka neumožňuje identifikovat, co konkrétně insolvenční správce dlužníka ve skutečnosti do tohoto soupisu zařadil.

Z tohoto důvodu je nutné na úkon insolvenčního správce dlužníka, jímž do majetkové podstaty dlužníka zahrnul malé vodní elektrárny TG1 a TG2 vymezené v položkách č. 2.1.49567 a č. 2.1.49568, nahlížet jako na neúčinný procesní úkon, k němuž nelze přihlížet.

Na základě výše uvedeného žalobce trvá na svém žalobním návrhu.

Povodí Odry, státní podnik